ROSENHOLM-TRILOGIEN 3

GRY KAPPEL JENSEN

NATSKYGGE

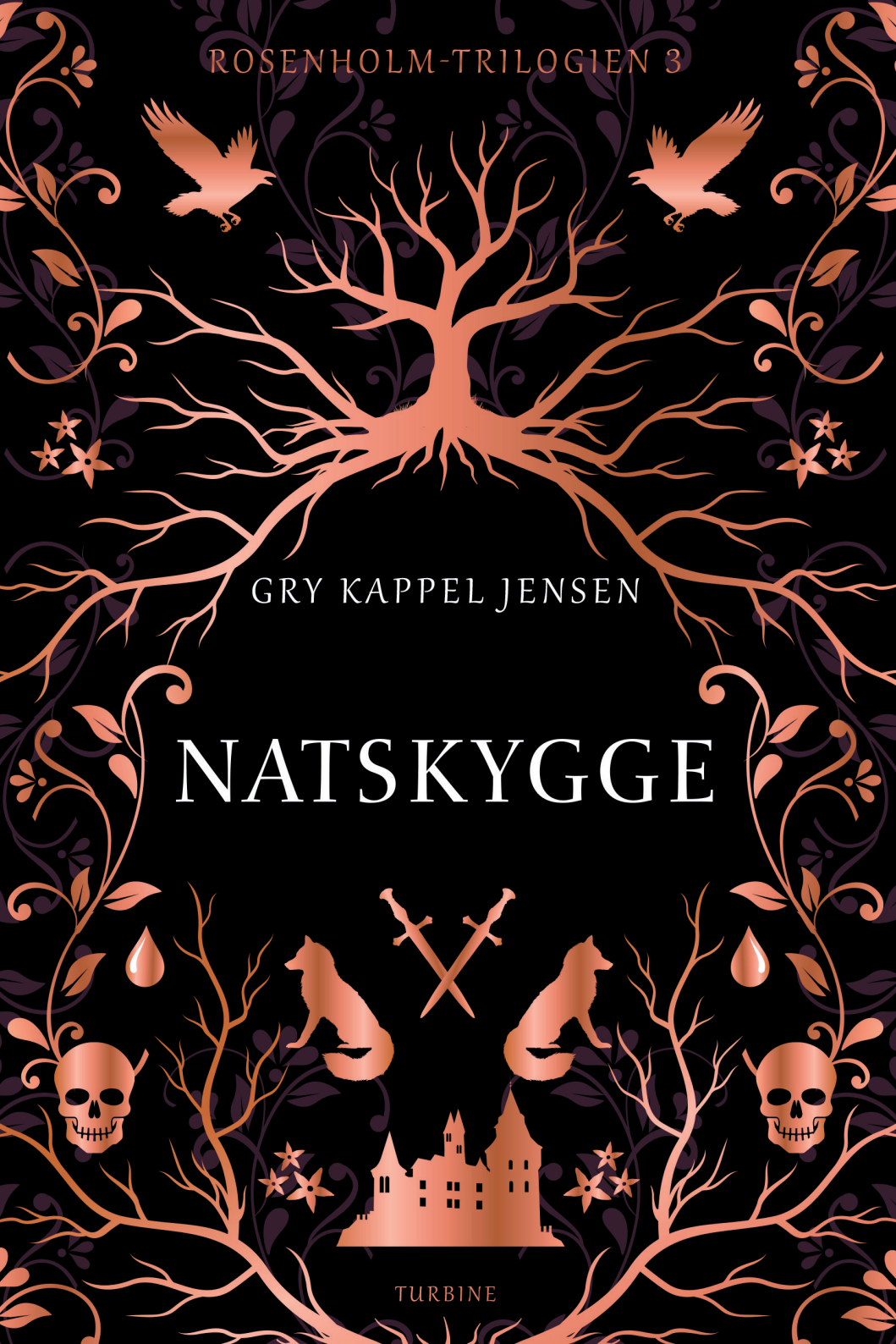

TURBINE

Rosenholm-trilogien:
Roser og violer
Forglem mig ej
Natskygge

Natskygge
– Rosenholm-trilogien 3
Gry Kappel Jensen
© Turbine 2021
1. udgave, 1. oplag
Omslagsdesign og sats: Karin Hald
Alle rettigheder forbeholdes
ISBN: 9788740671018
www.turbine.dk

GRY KAPPEL JENSEN

NATSKYGGE

ROSENHOLM-
TRILOGIEN 3

TURBINE

Prolog

Du tog alting fra mig. Du tog min fremtid. Mit liv. Men hævnen har jeg. Den er min.

Jeg vil have, at folk skal kende min historie. Jeg vil have, at du skal sige mit navn. Verden skal høre det. De skal se mig og mine navnløse og glemte søstre. De skal se os, og de skal mærke vores vrede, når vi rejser os. Når vi kommer.

1. del

SOMMER

Et kys, endnu eet, saa skiltes de ad.
En Drossel fløited sit Elskovs-Kvad.
I Pragt, med bitter Frugt, stod Tjørnehækken;
Dugdraaber faldt som Taarer ned i Bækken.

Fra digtet Liden Kirsten og Prins Buris
af H.C. Andersen, 1869

19. JUNI
KL. 04.23

Victoria

Victoria vågnede ved, at hun frøs. Den lette sommerdyne var faldet på gulvet, og da hun rakte ned efter den, gik det op for hende, hvor koldt der var i hendes værelse. En knasende lyd som et fodtrin i rimfrost fik det til at gibbe i hende.

”Er der nogen?”

Victorias stemme var kun en hvisken, og der kom ikke noget svar. Hun lagde sig ned igen og trak dynen over sig. Det kunne ikke passe. Det måtte være noget, hun bildte sig ind. Victoria var så vant til at have ånden i sit liv. Måske var det derfor, at hun hørte den, selv når den ikke var der længere. Den svage, parfumerede duft af viol, et glimt af en hvid skygge i spejlet, en hæs hvisken i mørket … Det var alt sammen indbildning. De havde jo opfyldt deres løfte til Trine. De havde fundet hendes morder, den mand, som havde slået hende ihjel, da hun gik på sit sidste år på Rosenholm Kostskole.

Trine har fået ro, du hører syner. Det er overstået.

Men alligevel rystede Victoria af kulde, det var umuligt at falde i søvn. Pludselig blev dynen trukket af hende.

”Trine!”

Den hvide skygge stod for enden af hendes seng. En ung kvinde. Hun holdt begge hænder om sin hals, og hendes brystkasse hævede og sænkede sig, som om hun ikke kunne få vejret.

Victorias hjerte bankede, så det gjorde ondt i brystet. "Det var Jens," hviskede hun. "Jens slog dig ihjel. Vi ved det nu."

Trine svarede ikke, øjnene var vidt opspærrede i angst, som om hun var fastlåst i en tidslomme, hvor hun igen og igen var tvunget til at gennemleve det forfærdelige, skolens nuværende forstander havde gjort ved hende.

"Rolig," forsøgte Victoria. "Tag det roligt, Trine."

"Bange …"

Trines stemme var svag, ordene kunne knap komme over hendes læber.

"Er du bange? Han kan ikke gøre dig noget. Du er i sikkerhed her."

"Han er bange … Husk det …"

"Jeg forstår ikke …"

Den hvide kvindeskikkelse krampede og vendte hovedet bagover, og Victoria sad magtesløs i sin seng og så på. Hun kunne ikke hjælpe hende, ikke redde hendes liv, for hun var allerede død for mange år siden.

"Hvad kan jeg gøre?" hviskede Victoria.

"Mit navn …"

"Dit navn? Dit navn er Trine," sagde Victoria.

Den hvide skygge hvæsede, hun virrede med hovedet fra side til side, mens hun blev ved med at rable ord af sig. *"Mit navn, mine søstre … han er … bange."*

"Trine, stop, ikke mere nu." Victoria kunne høre på sin egen stemme, at hun græd, men hun havde ikke lagt mærke til tårerne før nu.

”Husk det …”

Så forsvandt hun endelig og lod Victoria sidde hulkende tilbage i den iskolde seng.

Der var ikke noget, der var overstået. Ikke endnu.

Vi kommer i nat. Mød os i slotsgården kl 4